

Valget: Medmenneskelighed eller oligarki

Ikke korrekturlæst.

18. august 2023 (EIRNS) – Midt i den NATO-orkestrerede krig, som i realiteten blev startet for at ødelægge den russiske nationalstat og dens økonomiske magt, talte Vladimir Putin torsdag den 17. august om at anlægge tre højhastighedstoglinjer: en mellem Sankt Petersborg og Moskva; en mellem Minsk og Moskva; og en tredje, der forbinder Sochi og Moskva. Denne tilgang til interne forbedringer, som er et ekko af både Alexander Hamilton og Franklin Roosevelt, vil kræve andre interne ændringer, herunder økonomiske ændringer, som, hvis de gennemføres, vil tjene som et eksempel for andre nationer, herunder udviklingsøkonomier i Afrika, for hvordan man kan afslutte kolonialismen en gang for alle.

Der findes ikke højhastighedstog mellem Washington og New York, eller Boston og New York, eller Chicago og New York i USA, oprindelsesstedet for den transkontinentale jernbane. Det burde der. Omkring 50 millioner nye produktive jobs til denne nation, som kan vende dræningen af økonomiske og andre ressourcer, der anvendes til konstante og måske bevidst fejlslagne krige, er noget, som USA's "modstandere" faktisk ville støtte.

Putins udmelding og hensigt repræsenterer ikke kun Ruslands, men også planetens fremtid. Som Ghali Zbeir, marokkansk præsident for Saharawi Oil and Mineral Authority, sagde til RT den 17. august: "En ny verdensorden er ved at blive formet for øjnene af os ... den gamle verdensorden, som fulgte de vestlige landes interesser, er ikke længere holdbar." "Den nye verden" var et udtryk, der var synonymt med det meget vestligt orienterede USA efter den amerikanske revolution.

Var ånden fra den amerikanske ingeniør George Washington Whistler, som på anmodning af zar Nikolaj I byggede jernbanen fra Sankt Petersborg til Moskva mellem 1842 og 1849, og som blev begravet i Sankt Petersborg to år før det projekt, han havde designet, endelig blev afsluttet i 1851, til stede i Putins sind, da han holdt sin tale om højhastighedstog? Whistler er i sandhed en historisk forfader til det russiske avancerede jernbaneprojekt. Den Vladimir Putin, der donerede Teardrop Memorial til New York og USA's befolkning efter 9/11, er bevidst om de to nationers dybere historie og forbindelse, som han har vist i sine bemærkninger om Franklin Roosevelt ved adskillige lejligheder i årenes løb.

Alligevel må han og andre verdensledere, som Xi Jinping, der studerede og boede sammen med landmændene i Iowa, spørge sig selv, ligesom det amerikanske folk må: Hvor er det USA, som George Whistler engang så nobelt repræsenterede? Er det USA, som nu bygger dronebaser til 100 millioner dollars i Niger i stedet for kraftværker til de 85 % af befolkningen – over 20 millioner af deres mere end 25 millioner indbyggere – som mangler elektricitet, på trods af at de har et rigt uranforråd – er det det samme USA som Whistlers, Friedrich Lists, Henry Careys, Erasmus Peshine Smiths, Anson Burlingames og Wharton Barkers USA? Er det, kan det længere være, FDR's, JFK's, Martin Luther Kings og Lyndon LaRouches USA?

Svaret på det spørgsmål bør ikke gives eller tages let på. Svaret er også et valg. Svaret, uanset hvad, er behæftet med vidtrækkende konsekvenser. For det valg, vi står over for, i en højere forstand, er nu mellem menneskeheden eller oligarkiet. Begge vil ikke overleve det nuværende århundrede, eller måske endda det nuværende årti. En gennemgribende forandring er på vej, mere fundamental og uigenkaldelig, end de fleste nogensinde kan forestille sig – indtil den kommer. Men at vente med at handle, indtil forandringen er åbenlys, kan betyde, at vi kommer for sent og "fanges uden for begivenhedernes rækkevidde", som den afdøde diplomat og

LaRouche-medarbejder, Fred Wills, plejede at advare om. Vi kan miste civilisationen i århundreder, endda årtusinder. Værre endnu, vi kan endda miste selve menneskeheden. Vi har den magt, i vores valg.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, sagde i sin fredagsbriefing til det 11. møde i Den Internationale Fredskoalition noget, som alle bør forstå. Den totalt forudsigelige (og forudsagte) fiasko for den ukrainske "modoffensiv" mod Rusland kan ikke længere skjules for den vildledte offentlighed af det militære medieetablissement. Deres "fuldspektrede Hollywood-dominans" af de sociale mediers "sindets slagmark" for de transatlantiske befolkninger er stødt på den kendte, forudsigelige fysiske virkelighed med de russiske forsvarslinjer, der aldrig er blevet gennemtrængt, endsige brudt. "Den dårlige skuespiller" Zelenskyj, hans nazistiske og nazi-influerede medarbejdere og deres kontrollører må nu se i øjnene, hvad selv nogle af deres egne kommandanter fortalte dem fra starten. "Viljens triumf" var, når alt kommer til alt, kun en film. Hundredtusindvis af russeres, ukraineres og andres død, millioner af fordrevne, det meningsløse spild af liv og rigdom og den omfattende fiasko i Første Verdenskrigs-skala er reel, objektiv og ubestridelig.

Men det betyder ikke, at det er forbi. Zepp-LaRouche advarede om, at kun den konventionelle fase af NATO/Ruslands krig i Ukraine er ved at være udtømt. Nu vil krigen enten ende med diplomati og forhandling, eller der vil ske en optrapning til den atomare dimension. Det er endnu ikke klart, hvad der vil ske. Udtalelser, der er kommet fra visse kredse i Tyskland og Frankrig, inklusive den tidligere franske præsident Sarkozy, indikerer, uanset hvad man måtte mene om budbringerne, forsøg på at foreslå en fornuftig, om end pragmatisk, udvej. Men sindssyge i form af britisk imperialistisk politik og britiske agenter – inklusive Zelenskyj selv, som Scott Ritter for nylig og plausibelt har foreslået – bliver ved med at insistere på

en fortsættelse af krigen.

Der er en anden proces i fuld gang. Johannesburg-mødet den 22.-24. august for BRIKS-Plus-nationerne indledes med en entusiasme og kampvilje, især fra afrikanske nationer, som ikke er set siden 1970'erne, hvor Lyndon LaRouches forslag om en International Udviklingsbank elektrificerede "den 3. verden", som den blev kaldt dengang. Forslaget blev præsenteret for FN i september 1976 af afdøde Fred Wills, og det blev vedtaget i Colombo, Sri Lanka, i slutningen af august. Det var samtidig udenrigspolitikken i den første LaRouche-præsidentkampagne i 1976. Næsten 30 år senere, i 2005, i sit essay, " Den globale mulighed for denne nødsituation: Hinsides Westfalen nu," erklærede LaRouche:

"Som jeg har argumenteret for ved tidligere lejligheder, har verden som helhed nået det udviklingspunkt, hvor den sikre fortsættelse af civiliseret liv på denne planet kræver, at vi afviser tåbelighederne i eksperimenterne med såkaldt 'globalisering' til fordel for et system af henholdsvis suveræne nationalstater, som ville have etableret en form for verdensomspændende samarbejdssystem. Dette ville være etableringen af den form, som bedst kan beskrives som en realisering af de samme mål og principper, som var underforståede i den westfalske traktat fra 1648, der gjorde en ende på både de iboende onder i den gammeldags feudalisme og for den tid gjorde en ende på den impuls til religiøs krigsførelse, som er vendt tilbage til store dele af verden i dag: En impuls, der præsenteres under de to vanvittige former for såkaldt 'religiøs fundamentalisme' eller racisme, en moralsk degeneration, der i øjeblikket er en integreret del af den såkaldte 'globaliserings' tåbeligheder, som truer den fortsatte eksistens af civiliseret liv på denne planet i dag.

"Som jeg har understreget ved tidligere lejligheder, er den centrale udfordring, der skal erkendes i dag, den kendsgerning, at vi har nået det punkt, hvor civiliseret liv kræver en kraftig undertrykkelse af bestræbelserne på at

etablere en ultramontan eller anden form for imperial kontrol over planeten som helhed, en kontrol, der nu forsøges gennem en stigning i spekulative monopolars roller i kontrollen med vigtige såkaldte 'råmaterialer'. Der er ingen iboende mangel på nødvendige råmaterialer, hvis suveræne nationer samarbejder om at udvikle denne planets råmaterialer på måder, der sikrer en stigning i organiseret forsyning, der er tilstrækkelig til alle nationers uundgåeligt voksende behov." (https://larouchepub.com/lar/2005/050206beyond_wstphlia.html)

Helga Zepp-LaRouche vil i de kommende dage udgive en erklæring henvendt til BRIKS-forsamlingen i Johannesburg, ledsaget af en "pakke", der indeholder hendes Ti principper for en ny international strategi- og udviklingsarkitektur; "LaRouche-planen for 1,5 milliarder produktive jobs", der bl.a. behandler den virkelige årsag til den fejlagtigt kaldte "verdensomspændende immigrationskrise"; og "Sådan vil Den internationale Udviklingsbank fungere" fra 1975 af Lyndon H. LaRouche. Alle, især dem fra USA og Europa, der har undret sig over, hvad principperne og metoden til implementering af en "udviklingsarkitektur" ville være, opfordres til at læse og mestre de koncepter, som LaRouche blev kendt for, for næsten 50 år siden, til folk i udviklingssektoren, og som han og hans bevægelse blev uretfærdigt forfulgt for.

Disse ideer døde ikke blot aldrig; de blev forberedt til dette øjeblik. Hvis de studeres, beherskes og implementeres, repræsenterer de en effektiv, voldsfri udvej for menneskeheden. Valget om at genoplive ånden fra det revolutionære Amerika og de universelle ideer i forfatningens indledning, især hengivenheden over for den generelle velfærd for os selv og vores efterkommere, kan bringe USA og Europa tilbage på menneskehedens side i stedet for oligarkiets.